

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicae, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Virtute Ac Sacramento Pœnitentiæ Decisiones

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio XLVI. Argumentum. Disseritur de potestate Regularium circa casus reservatos. Refertur Decretum Clementis VIII. circa reservationem Casuum pro Religiosis. Quæ, & quanta sit auctoritas ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94661](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94661)

14 cessariam facultatem. Salmanticenses *d. tract. 6. cap. 8. num. 129.* nec non *d. cap. 13. n. 59.* Eminent. Cardin. de Lauræa *d. disp. 19. à num. 381. & seqq.* ubi bene advertunt, Superiorem non posse dimidiare confessionem pœnitentis, audiendo ejus peccata reservata; & ab aliis eum absolvendo; & pro non reservatis illum remittendo ad inferiorem: quia vel debet audire tam reservata quàm non reservata; & ab omnibus eum sacramentaliter absolvere; vel dare ei licentiam, ut de utriusque coram inferiori confiteatur, per quem ab iisdem possit absolvi; & hoc docent omnes moderni, reprobata contraria antiquorum doctrina, relata à Suarezio *d. disp. 31. sect. 1.* per totam; & ab Eminentiss. Cardin. Lugone *disp. 10. sect. 6.* qui advertunt, multò minùs inferiorem posse absolvere à non reservatis absque necessitate, remittendo pœnitentem ad Superiorem pro reservatis. *Quartò*, possunt absolvi omnia reservata ab inferiori Confessario, quando vel ipse, vel pœnitens obtinuit à Superiore per generalia verba facultatem pro absolvendo. At si in specie Superior fuisset locutus, vel cum restrictione ad numerum peccatorum reservatorum, vel ad tempus, vel ad personam, non posset inferior absolvere ultra dictam personam, speciem, numerum, vel tempus. Idem Eminentiss. Cardin. de Lauræa *d. disp. 19. à n. 434. & seqq.* ubi *n. 437.* notat, quòd cessante hac restrictione absolvendus erit pœnitens, etiamsi laberetur in reservata ob confidentiam obtentæ facultatis prædictæ, quòd docet etiam Eminentiss. Cardin. de Lugo *d. disp. 20. sect. 8.* *Quintò*, Confessarius ipse habens reservata, & petens à Superiore licentiam in genere pro uno pœnitente absolvendo, potest absolvi ab alio inferiore; dummodò Superior non dixerit ipsi, *concedo tibi facultatem, ut illum pœnitentem absolvas*; tunc enim subdelegare non potest licentiam alteri; sed utique si generaliter dixerit, *concedo, ut pœnitens absolvatur.* Eminentiss. Cardin. de Lugo *d. sect. 8.* & Eminentiss. Card. de Lauræa ubi *prox. n. 438.* *Sextò*, Peregrinus, qui habet peccata reservata in sua Diœcesi, accedens ad aliam Diœcesim, in qua illa peccata non sunt reservata, potest à quocunque inferiore confessario absolvi; dummodò non venerit in fraudem sui Ordinarii, sed ex aliqua legitima causa; & eò magis si moraturus sit per notabile tempus in hanc secundam Diœcesim. Fagnanus in *cap. Omnis Utriusque sexus. n. 86. & 87.* De Pœnit. & remis. qui firmat, quòd reservatio Casuum Episcopaliū est localis, idè extra Diœcesim cessat. Diana Coordinatus *tom. 1. tract. 5. resol. 47. 48. 49. & 50.* ubi DD. cumulat, quibus adhærent Salmanticenses *d. tract. 6. cap. 13. n. 24.* & ibi Suarez *disp. 20. sect. 1. n. 4.* Eminentiss. Cardin. de Lugo *disp. 20. sect. 5. num. 71.* & concedit Eminentiss. Cardin. de Lauræa *ead. disp. 19. num. 445.*

Corollarii loco, omnes DD. notant, Superiorem difficilem esse non debere, absque urgenti causa, in concedendo petentibus facultatem absolvendi à reservatis, ne in desperationem inducat pœnitentes; ut latè differunt Navarrus in *cap. Placuit. num. 119.* de Pœnit. *dist. 6.* Quaranta in *Verb. Casus reservati. num. 1.* & Salmanticenses *d. cap. 13. num. 61. & 62.* notantes, quòd etiā licentia petita injustè denegetur, pœnitens sæcularis à quocunque absolvi non potest, licet contrarium procedat circa pœnitentes Regulares; ut in sequenti Decisione videbimus, idemque docet Eminentiss. Cardin. de Lauræa *cit. disp. 19. num. 441.*

DECISIO XLVI.

ARGUMENTUM.

Differitur de potestate Regularium circa casus reservatos. Refertur Decretum Clementis VIII. circa reservationem Casuum pro Religiosis. Quæ, & quanta sit auctoritas Prælatorum Regularium circa casus reservatos à Papa, vel ab Episcopis, in absolvendis suis Religiosis? À quibus Confessarii Regulares non possint absolvere suos pœnitentes sæculares? Quam facultatem iidem habeant dispensandi in votis, ac in Irregularitatibus cum suis Pœnitentibus sæcularibus.

SUMMARIUM.

- 1 Prælati Regulares quomodo possint reservare sibi casus?
- 2 Clementis VIII. decretum circa casus reservatos Religiosorum.
- 3 Censuram sibi reservare an Prælati Regulares possint?
- 4 Casus reservati à Regula subsistunt, præter illos Clementis VIII.
- 5 Prælati Regulares à quibus casibus reservatis absolvant suos subditos?
- 6 Prælati Regulares an audiant confessiones suorum Religiosorum?
- 7 Confessarii Religiosorum quot deputandi in omni Atonasterio? Eorum qualitates Eorum facultas pro reservatis.
- 8 Prælati Regulares, si cadat in casum reservatum, à quo absolvatur?
- 9 Casus per Episcopos, vel per Bullam Cænæ reservati quintuplici jure prohibentur absolvi à quocunque Confessario.
- 10 Prælati Regulares non possunt absolvere suos subditos lapsos in casus Episcopo reservatos, & num. 12.
- 11 Religiosi an cadere possint in casus Episcopo reservatos?
- 12 Prælati Regulares non absolvunt suos Religiosos à casibus Bullæ Cænæ; neque ab aliis quinque Papa reservatis.
- 13 Religiosi à quibus casibus Papa reservatis absolvantur per suos Prælatos?
- 14 Prælati Regulares absolvunt, & dispensant cum suis Religiosis, prout Episcopi cum suis subditis ex Privilegio B. Pii V.
- 15 Confessarii Regulares non absolvunt à casibus Bullæ Cænæ; neque à quinque aliis Papa reservatis, neque à reservatis Episcopo.
- 16 Opinio damnata, quòd Regulares possint absolvere à casibus Bullæ Cænæ, & à reservatis Episcopo.
- 17 Regulares an absolvant à casibus Papa reservatis?
- 18 Vota sæcularium an dispensentur à Confessariis Regularibus?
- 20 Irregularitates an Confessarii Regulares dispensent?

Sed, antequam materiam casuum reservatorum concludamus, agere oportet de facultate competente Regularibus tum Prælati, tum subditis circa casus reservatos, non solum pro ipsorum Religiosorum absolu-

abfolutione; fed etiam ſæcularium, qui iisdem peccata ſua confeſcuntur. Quæ tria ſunt hic examinanda.

Primò: Quam poteſtatem habeant Prælati Regulares in reſervatione caſuum?

Secundò: A quibus caſibus reſervatis poſſint iidem Prælati abſolvere ſubditos ſuos Religioſos?

Tertiò: An Confeſſarii Regulares poſſint abſolvere pœniteres ſæculares à caſibus per Papam, vel per Ordinarium reſervatis? commutare eorum vota; & ſuper aliqua irregularitate diſpenſare.

Quo ad Primum: Quia Prælati Regulares ſunt Ordinarii ſuorum ſubditorum, quorum curam gerere dicuntur, tanquam eorum Paſtores. *Clem. 1. De Rebus Ecclæſ. non alien. & cap. Abbas de Priuil. in 6. Eminentiff. Cardin. de Lauræa de Pœnitent. diſp. 19. n. 284.* idè, ſicut olim reſervabant ſibi caſus circa eoſdem; ita & hodie eandem reſervationem ſibi facere poſſunt; at non ad libitum, ſed ad præſcriptum Decreti Clementis Papæ VIII. *die 26. Maii 1593.* reſpoſitum in Bullario Romano Laertii Cherubini *tom. 4. ad Bullam XXVI. Urbani VIII.* & integrè relatum à Bordonò *Var. reſol. part. 1. reſol. 37. num. 1.* in quo decreto Summus Pontifex reſtrinxit facultatem Prælatorum Regularium ad undecim inſcriptos caſus, videlicet: 1. *Apoſtaſia etiam retento habitu.* 2. *Nocturna, ac ſurtiva egreſſio à Monafterio.* 3. *Veneficia, incantationes, & ſortilegia.* 4. *Proprietas contra votum paupertatis, quæ ſit peccatum mortale.* 5. *Furtum mortale de rebus Monafterii.* 6. *Lapſus carnis voluntarius, opere conſummatus.* 7. *Iuramentum falſum in legitimo iudicio.* 8. *Procuratio, conſilium, ſeu auxilium ad abortum ſæcis animati, etiam effectu non ſecuto.* 9. *Occifio, ſeu vulneratio, aut gravis percuſſio cujuſcunque perſone.* 10. *Falſificatio manus, ſeu Sigilli Officialium Monafterii.* 11. *Malitioſum impedimentum, retardatio, aut aperitio litterarum à Superioribus ad inferiores, vel ab inferioribus ad Superiores.*

Hos autem caſus Clemens VIII. indixit reſervandos, non ut omnes à Prælati Regularibus reſerventur; ſed ex his aliqui ad eorum arbitrium; at non alii præter hos, niſi de conſenſu Capituli Generalis, vel Provincialis. *Quaranta Verb. Caſus reſervati.* Suarez de Pœnitent. *diſp. 28. ſect. 3. num. 13. & tom. 4. de Relig. tract. 8. libr. 2. cap. 18.* Lezana *tom. 1. cap. 18. num. 20.* Bordonus *d. reſol. 37. num. 41. & 42.* Collegium Salmanticenſe *d. tract. 6. cap. 13. num. 9.* ubi notat in ſua Religione Carmelitarum Diſcalceatorum tres tantum caſus eſſe Superioribus reſervatos, & Donatus de Reb. Regular. *tom. 2. tract. 10. quaſt. 23.* qui colligit, tria requiri, ut in Religionibus caſus ſit reſervatus, nempe ut ſit peccatum mortale; & ut ſit grave, ut ſit, opere externo completum, quia non ſufficit, ſi tantummodo ſit inchoatum.

Sed utrùm Prælati præter ſupradictos caſus poſſint aliquid præcipere, vel prohibere ſub cenſura ſibi reſervata? Eſt diſſenſio inter Theologos, quos allegant Lezana *d. tom. 1. cap. 18. num. 21.* & Donatus *d. tract. 10. quaſt. 24.* Sed negativa ſententia circa dictam cenſuræ reſervationem prævalere debet; nam eam quoque eſſe prohibitam per Decretum Clementis VIII. reſpondit Sacra Congreg. Regular. *die 7. Julii 1617.* cujus reſponſum ponit Bordonus *d. reſol. 37. n. 44.* atque Donatus *d. quaſt. 24. n. 7.* ſubdens, nunc opus eſſe, prædictas cenſuras reſervatas decernere in Capitulo vel Generali, vel

Doct. Clericali *Tom. 1. Lib. IV.*

Provinciali. Et ulterius *ibid. quaſt. 26. n. 1.* addit 4 aliam declarationem ejuſdem Sacre Congregationis *diei 22. Aug. 1631.* qua reſpondit, caſus reſervatos Superioribus à Regula, non eſſe extinctos per d. Decretum Clementis VIII, ſed eorum reſervationem ſubſiſtere, etſi diverſi ſint à ſupradictis undecim caſibus. Quomodo autem ſint intelligendi, & explicandi ipſi undecim caſus Clementini? videantur Quaranta *d. Verb. Caſus reſervati*; & Lezana in locis per ipſum citatis *tom. 3. Verb. eod. n. 32.* ubi copioſè declarant eoſdem caſus, & citant alios DD. de eis diſſerentes; quibus ego adjungo Bordonum *d. part. 1. à reſol. 40. & ſeqq.* ubi ſuſius eoſdem caſus interpretatur.

Quo ad ſecundum. Circa poteſtatem Prælatorum Regularium abſolvendi eorum ſubditos à caſibus reſervatis, oportet diſtinguere tres ſpecies caſuum reſervatorum; nam vel loquimur de reſervatis per ipſos Regulares Prælatos; vel de reſervatis per Episcopos, vel de reſervatis per Summos Pontifices Apoſtolice Sedi. Loquendo de reſervatis per ipſos Prælatos Regulares, cum coincidat in eodem ſubjecto juſ ligandi, & juſ ſolvendi, *cap. Verbum. 51. de Pœnit. diſt. 1.* utique iidem Prælati ſuos Religioſos ſubditos auctoritate ordinaria abſolvere poſſunt, Bordonus *reſol. 39. n. 38.* ubi declarat hos Prælatos eſſe Generalem pro tota Religione, Provinciales pro tota Provincia, & Superiores locales, intra ſuum Monafterium, ſeu Conventum; niſi aliter ſit diſpoſitum in Regula, vel Statutis, aut Conſtitutionibus ſue Religionis; à quibus ſi facultas abſolvendi Religioſos à reſervatis demandata ſit aliis Patribus, ab iisdem prædicta abſolutio erit expetenda; ſiquidem Decretum Clementis VIII. nihil mutavit, aut diſpoſuit circa illos, qui abſolvendi habent facultatem; ſed eam intactam reliquit in ſuo ſtatu, ac ſi Decretum quo ad hoc non emanaret, ut ex Sorbo, & Coriolano firmat Bordonus *d. reſol. 39. n. 38.*

Porrò prædicti Prælati Superiores poſſunt abſolvere à reſervatis non ſolum per ſe, ſed etiam per ſuos delegatos; idèſt per Confeſſarios inferiores, quibus voluerint hanc facultatem committere, ac delegare. Megalla *part. 1. lib. 1. cap. 13. n. 1.* Hic autem ſcire oportet, quòd ex eodem Decreto Clementis VIII. approbato, & innovato à Sacra Congregatione Concilii juſſu Urbani VIII. *die 21. Septembr. 1624.* non licet Superioribus Regularium confeſſiones ſubditorum audire, niſi quando ipſimet ſubditi ſpontè, ac proprio motu id ab eis petierint; vel quando caſum reſervatum habuerint; tunc enim ſubditi pro abſolutione comparentes ſunt ab ipſis Prælati Superioribus audiendi, & Sacramentaliter abſolvendi, vel remittendi ad aliquem inferiorem Confeſſarium cum facultate, ut audiantur, & ab omnibus etiam reſervatis abſolvantur. Lezana *tom. 1. cap. 18. n. 28. & 29. nec non cap. 19. n. 37.* Bordonus *d. reſol. 39. n. 46.* Verùm, quia ut plurimum pœniteres cum caſibus reſervatis recuſante præſentare Superiori pro abſolutione, timentes vel ſe infamare, vel ſigillum confeſſionis frangi, vel alia gravia damna incurrere, & pro illis comparent Confeſſarii petentes à Prælato Superiore facultatem pro reſervatis; in hoc caſu ſervanda eſt diſpoſitio prælaudati Decreti Clementis VIII. ita jubentis: *Superiores in ſingulis domibus deputent duos, tres, aut plures Confeſſarios pro ſubditorum numero majori, vel minori; iique ſint docti, prudentes, charitate præditi, qui à non reſervatis eos abſolvant: & quibus etiam reſervatorum abſolutio committatur, quando caſus occurrerit, in quo eam debere committi,*

Bb 2

ipſe

ipse in primis Confessarius judicaverit. Ex quibus verbis tria colliguntur à Doctoribus. Unum, quòd Superiores non debent esse difficiles in deleganda petita facultate pro reservatis. Alterum, quòd si eam reculaverit Superior largiri, potest nihilominus ipse Confessarius prædictum poenitentem Religiosum ea vice absolvere; ut declaravit Sacra Congregatio Cardinalium jussu Urbani VIII. apud Gobatum tract. 7. num. 705. his verbis; relatis etiam à Bordonò d. resol. 39. num. 50. Sanctitas sua deinceps declaravit, & declarat, ut si hujusmodi Regularium Confessariis casus alicujus reservati facultatem petentibus Superior dare noluerit; possint nihilominus Confessarii illa vice poenitentes Regulares, etiam non obtenta à Superiore facultate, absolvere. Idem notant mea Erotemata cap. 122. n. 14. Tertium est, quod per verba, illa vice, non intelligitur unica vice, seu semel tantum; sed toties, quoties vel ipse Confessarius, vel ipse poenitens acceperit, & petierit facultatem à Superiore, & ab eo fuerit denegata. Ita Bordonus d. num. 50. Pellizzarius in Manual. Regular. tom. 2. tract. 8. cap. 2. n. 163. Dicastillus disp. 11. dub. 20. n. 339. Cotonius lib. 2. Controv. 7. cap. 5. n. 152. & novissimè Gobatus d. tract. 7. num. 706.

Sed nec illud est ignorandum, quòd si ipse Prælatus cadat in peccatum ab eo reservatum, potest confiteri, & absolvi à quocunque confessario; quia nulla est reservatio respectu ipsius Prælati, qui se ipsum ligare non potest. Emin. Card. de Lugo de Poenitent. disp. 20. sect. 5. n. 57. Si verò reservatio facta fuisset à Superiore majori ipsius Prælati, puta à Provinciali, vel à Generali, & facultas absolviendi esset demandata ipsi Prælato, potest absolvi ab eo, quem in confessarium elegerit; at si esset commissa alteri Religioso, ab eo tenetur petere absolutionem. Emin. Card. de Lugo ubi supra n. 60. Lezana tom. 5. In Mare Magno Minorum n. 111. & Salmanticenses d. tract. 6. cap. 13. n. 34. & 36. Et hæc duo ad reservata per ipsos Prælatos, vel ipsos Prælatis Regularibus.

Si verò loquamur de casibus reservatis vel à Papa, vel per Episcopos, ac locorum Ordinarios, sunt prænotanda quinque Jura, quæ verant, ac prohibent absolutionem ab eis; quæ quidem jura per extensum referuntur à Quaranta in Summa Bullar. Verb. Casus reservati. Ab Augustino Barbosa de Officio Parochi cap. 19. in fine. A Hyacintho Donato Rerum Regul. tom. 2. tract. 11. quest. 11. A Laureto de Franchis part. 1. n. 1458. Ab aliis autem pluribus Theologis summam recensentur, & præcipuè à Cotonio lib. 4. Controv. 8. a. n. 132. & seqq. & ab Emin. Card. de Lauræa de Poenitent. d. disp. 19. n. 356. & tribus seqq. aliis. Primum Jus est Decretum Sacre Congregationis Episc. & Regular. de mandato Clementis VIII. editum die 29. Januarii 1601, quo prohibet omnibus Regularibus, ne sub prætextu quorumcunque Privilegiorum absolvant à Casibus Bullæ Cœne Domini; aut ab aliis reservatis, vel reservandis per Summos Pontifices; neque à reservatis, vel sibi reservandis per Episcopos; nisi in mortis articulo; vel de licentia in scriptis danda ab eo, qui reservavit, imposita contrasacientibus poena excommunicationis Papæ reservata, privatis officiorum, dignitatum, &c. ac inhabilitatis audiendi Confessiones eorum. Non obstantibus Privilegiis, Indultis, &c. quia omnia irritat, cassat, &c. Secundum Jus est aliud Decretum ejusdem Sacre Congregationis diei 26. Novembris 1602. antecedentis declarativum; quo de mandato ejusdem Clementis VIII. declarat, prohibitionem factam

Regularibus, ac Secularibus absolviendi à reservatis comprehendere tantummodo casus contentos in Bulla Cœne Domini; Violationem Immunitatis Ecclesiasticæ; Clausuræ Monialium ad malum finem; pugnares in duello; injicientes violentas manus in clericos; & Simoniam realem scienter contractam. Item omnes casus, quos Ordinarii locorum sibi reservaverunt, vel in posterum reservabunt. In reliquis omnibus aliis casibus reservatis, qui habent Privilegia absolviendi, absolvere possint. Sed quo ad præmissa revocat, derogat, irritat omnia privilegia prægnantissimis clausulis, ac verbis, &c. Declarat tamen, Licentiam absolviendi à prædictis reservatis etiam oretenus dari posse. Tertium Jus est aliud Decretum ipsiusmet Sacre Congregationis jussu Pauli V. promulgatum die 7. Januarii 1617. per quod, cum aliqui Confessarii non observarent supradicta duo Decreta Clementis VIII. & assererent, in eis non esse comprehensas Censuras Sedi Apostolicæ, vel Ordinariis reservatas; illa iterum confirmantur, & ab omnibus tam Secularibus quam Regularibus observari mandantur; prohibendo omnibus tam Secularibus, quam Regularibus absolvere ab Excommunicationibus, & Casibus iisdem Ordinariis, vel Sedi Apostolicæ reservatis, sub iisdem penis; & cum derogatione Privilegiorum quorumcunque, &c. Quartum Jus est novum aliud ejusdem Sacre Congregationis Decretum de mandato Urbani VIII. emanatum 17. Nov. 1628, per quod decernitur, per confirmationes post Trident. Conc. obtentas Privilegiorum quorumcunque, nequaquam revixisse facultatem absolviendi à Casibus Bullæ Cœne Domini, & à reservatis per Ordinarios sive intra, sive extra Italiam; idè neminem à prædictis casibus posse absolvere sub poena nullitatis absolutionis. Quo verò ad alios casus extra Italiam, si quis habet Privilegia absolviendi, ea sint salva. Hoc decretum refert etiam Novarius in Summa Bullar. part. 1. Commentar. 135. Et Jordanus tom. 1. lib. 3. tit. 4. num. 11. Quintum tandem Jus est Bulla Clementis Papæ X. Superna magni Patris familias diei 20. Maii 1670. quam transcripsimus supra Decis. XXXVIII. n. 32. in qua §. 6. & §. 7. renovatur prohibitio Regularibus absolviendi à Casibus per Episcopos sibi reservatis; & declaratur, Privilegia non amplius iisdem Regularibus suffragari quo ad dictos casus Episcopis reservatos, ibi §. 6. Ex facultatibus per Mare Magnum, aliave Privilegia Regularibus cujuscunque Ordinis, Instituti, aut Societatis, etiam JESU concessis, factam eis non esse potestatem absolviendi in casibus ab Episcopo sibi reservatis. Et per confirmationes prædictorum Privilegiorum, quas Regulares à Sede Apostolica post S. Concilium Tridentinum obtinuerunt, nequaquam revixisse Privilegia prius ab eodem Concilio, aut deinde Apostolicis etiam Decretis sublata, atque extincta; si quæ habebant. absolviendi à casibus Episcopo reservatis: & §. 7. immediate sequenti: Et habentes facultatem absolviendi ab omnibus casibus Sedi Apostolicæ reservatis; non idè à casibus Episcopo reservatis posse absolvere.

Igitur his juribus stantibus, & tot reiteratis prohibitionibus, ac declarationibus vel à Sede Apostolica emanatis, vel per eandem confirmatis; dicendum, & affirmandum est Prælatos Regulares non posse absolvere Religiosos eorum subditos à censuris, & à casibus per Episcopos, seu ipsos Episcopos reservatos; ut disserit, & in terminis nostri Quæsti ostendit Bordonus Var. Resol. part. 1. resol. 3. quæst. 7. & quæst. 10. num. 20. & num. 24.

Sed dicet aliquis, quomodo Religiosi, qui non sunt subditi Episcopis, sed exempti ab eorum jurisdictione, possunt incurrere in casus, vel censuras per Episcopos sibi reservatos? Reservatum non afficit non subditos; cap. *A nobis* il primo *De Sentent. Excommunic. cap. Romana, eod. tit. in 6. cap. 1. §. In eos. De Privil. lib. 6.* Lauret, de Franchis d. part. 1. num. 1105. Respondetur, quod et si Religiosi sint exempti ab Episcopis, in pluribus tamen sunt iisdem subditi, ut passim docent scribentes. Barbosa de *Jure Eccles. Univ. lib. 1. cap. 43. num. 114. & seqq.* Fagnanus in cap. *Grave a num. 37. usque in finem* (ubi casus 47. refert, in quibus Regulares subjacent Jurisdictioni Episcoporum) *De Officio Ordinar.* Et ex Regularibus late demonstrat Bordonus d. part. 1. *Resol. 7. per totam*; qui omnes concedunt, Religiosos ipsos in prædictis casibus incurrere in reservationem casuum, ac censurarum Episcopaliū. Sint exempla, Episcopus facit casum sibi reservatum, *aliqui Moniales, vel eis litteras, aut munera mittere ad malum finem.* Si Religiosus incidat in hoc crimen; ab eo tanquam à reservato absolvi non poterit, nisi ab Episcopo, vel ab habente ab Episcopo facultatem; attenta Bulla Gregorii XV. *Inscrutabili*, per quam Religiosi in hac materia subjiciuntur Episcopis, à quibus etiam censuris puniri possunt. Lauret, de Franchis d. part. 1. à num. 1112. & seqq. Fagnanus tom. 7. in cap. *Quanto de Privileg.* ubi à num. 8. usque in finem agit de potestate, quam habent Episcopi tum de Jure communi, tum ex d. *Constit. Gregor. XV.* puniendi etiam censuris eisdem Regulares. Similiter per eandem Bullam Gregorianam ipsi Religiosi subduntur Episcopis, si delinquant in administratione Sacramentorum, vel in cura animarum. Idem Fagnanus tom. 2. in cap. *Grave num. 37. & num. 64. De Offic. Ordinar.* Item cum studiorum causa morantur extra Monasterium, *ibid. num. 55.* Lauret, de Franchis part. 2. *quest. 6.* Vel si monetas aureas, vel argenteas tundunt, fabricant, colorant, vel adulterant juxta Bullam Urbani VIII. editam *Idibus* 12 Novembr. 1627. *Incipien. in Suprema.* Itaque si prædictos, ac consimiles casus Episcopi sibi reservent, vel sub censuris sibi reservatis eos prohibeant, & in eisdem Religiosi ruant, utique absolutionem à suis Prælati recipere non poterunt; sed tantummodo ab Episcopis, vel ab habentibus subdelegatam ab eis auctoritatem. Idcirco cavendum est ab assertionem contraria DD. quos allegat Collegium Salmanticen. *tract. 10. de Censuris cap. 2. num. 70.* interpretantium Jura, & Decreta supra relata procedere circa seculares, non autem circa Religiosos; siquidem lex generaliter loquens generaliter est intelligenda *tex. ac DD. apud Barbosa Axiom. 136. Fusarius de Substit. quest. 394. num. 56. & 57.* qui id ampliāt, etiam si sit major ratio in uno, quam in alio. Et quando lex non distinguit, nec nos distinguere debemus. Barbosa *ibid. n. 4.* & prædicta Decreta Clementis VIII. absolute prohibent absolutionem à reservatis per Episcopos, unde intelligenda sunt æqualiter de absolutione secularium, ac Religiosorum, qui in eos inciderint; si enim hos non comprehendere voluisset, eos expressisset DD. per Barbosa citati, ubi *prox. num. 5. & 6.* subdens, quod lex id noluisse præsumitur, cum facile id exprimere potuisset, neque expressit.

Loquendo autem de potestate Prælatorum Regularium circa Casus per Summos Pontifices Sedi Apostolicæ reservatos duæ Regulæ habentur in veritate, ac certitudine firmatæ. Una negativa, altera affirmativa. Prima est, quod Prælati Regulares virtute Privilegiorum non possunt absolvere suos subditos à casibus contentis in Bulla Cœnæ Domini, neque ab aliis quinque Papalibus expressis in Decreto Clementis VIII. *diei 26. Novembris 1602.* de quo supra num. 9. Ita, rejecta, ac confutata opinione contraria, docet Tambur. de *Jure Abbatum tom. 2. disput. 14. ques. 15. num. 3.* ubi alios DD. cumulat; quibus adhæret Diana part. 3. *tract. 2. resol. 10. in fine*, ubi ait, quod hæc opinio est omnino tenenda, prout tenent alii citati *eod. part. 3. tract. 2. resol. 72. num. 2.* & utraque resolutio est in opere Coordinato tom. 7. *tract. 1. resol. 251. & resol. 299.* quibus addo eundem Dianam part. 10. *tract. 13. resol. 22.* ubi agit de prohibita absolutione ab illis quinque casibus expressis in Decreto Clementis VIII. & est in Coordinato d. tom. 7. *tract. 1. resol. 268. num. 2.* Concordant Salmanticenses *tract. 6. de Sacramentis. cap. 13. num. 53.* Lezana tom. 1. cap. 18. num. 38. nec non tom. 3. verb. *Bulla Cœnæ. num. 52. & numer. 54.* Novarius in *Lucerna Regular. verb. Absolutio num. 3.* atque Bordonus d. part. 1. *resol. 3. num. 4.* qui confutat contrarium scribentes, refellendo eorum argumenta tanquam nimis debilia, & nullius probabilitatis. Novissimè Eminentiss. Cardin. de Lauræa de *Pœnitent. disp. 19. à num. 355. & seqq.* atque plures alii DD. congesti per Collegium Salmanticen. *tract. 10. de Censuris cap. 2. n. 74.*

Affirmativa Regula est, quod Prælati Regulares possunt absolvere suos subditos ab aliis casibus reservatis Papæ (exceptis supradictis in Regula negativa) & cum iisdem subditis dispensare eodem modo, quo possunt Episcopi in casibus occultis, juxta Concil. Trident. *sess. 24. de Reform. cap. 6.* non quidem vigore d. cap. 6. in quo non includuntur Prælati Regulares, sed tantum Episcopi ex declaratione Sac. Congregationis, quam ponit Lezana tom. 1. *capit. 10. num. 35.* Sed virtute Privilegii S. Pii V. concessi Superioribus Ordinibus Prædicatorum, & per communicationem etiam aliorum Ordinum; relati tum per Collegium Salmanticen. d. *tract. 10. de Censuris cap. 2. num. 71. & 72.* per Suarezium tom. 4. de *Religione tract. 8. libr. 2. cap. 12. num. 8. & 9.* per Lezanam d. tom. 1. cap. 18. num. 31. (ubi notat, quod id concessit S. Pius V. cum duabus conditionibus, scilicet, quod Prælati Regulares dispensent, vel absolvant subditos suos per se ipsos, & quod casus reservati Papæ sint occulti) tum per Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. *disp. 19. n. 361.* qui eandem facultatem recognoscit in Prælati Religionum erga suos subditos, sed cum dictis duabus conditionibus. Igitur quidquid possunt Episcopi circa dispensationem, & absolutionem suorum subditorum ex Concilio Trident. *sess. 24. cap. 6.* possunt Prælati Religionum cum suis Regularibus ex prædicto Privilegio S. Pii Quinti, ut late Collegium Salmanticen. de *Sacrament. d. tract. 6. cap. 13. num. 33. 34. & 47.* addens, posse eosdem Prælatos Regulares uti tali facultate etiam in favorem suarum personarum, quatenus egerent dispensatione, vel absolutione in aliquo eorum delicto occulto, Papæ reservato.

16 Quo ad Tertium, & ultimum; in quo quaeritur, An Confessarii Regulares possint absolvere pœniten-tes sæculares à calibus per Papam, vel per Ordina-rium reservatis? Item an possint commutare eorum vota? Et super aliqua Irregularitate dispensare? Respondeo quo ad absolutionem à reservatis; eos non posse absolvere à reservatis Papæ contentis in Bulla Cœnæ Domini, nec à quinque casibus expres- sis in Decreto Clementis VIII. die 26. Novembr. 1602. relato supra d. num. 9. neque à reservatis per Ordina-rios locorum, ut ostensum est supra num. 13. & seqq. de Prælatiis eorum, quocunque eorundem pri- vilegio non obstante, & docent etiam Bonacina de Pœnit. Sacram. disp. 5. quæst. 7. punct. 5. § 2. n. 14. Nicolius in Flosculis Verb. absolutio num. 7. Colle- gium Salmanticense d. tract. 7. cap. 13. num. 51. novissimè Pignatellus tom. 7. consult. 8. à n. 48. ubi plures Declarationes S. Congregationis ponit.

Non me latet, plures Theologos contrarium as- serere, opinantes, prohibitionem absolvendi à casibus Bullæ Cœnæ, vel à reservatis Episcopo, esse intelligendam de casibus publicis, non autem de occultis, idest in foro fori, non in foro poli. Diana prædictos allegans part. 3. tract. 2. resol. 10. in fine, sedente in operis Coordinati tom. 7. tract. 1. resol. 251. cum aliis sequentibus usque ad ref. 199. Et Pignatellus alios annumerans tom. 1. consult. 292. Sed scio pariter eorundem opinionem explodam fuisse ab eadem Sac. Congreg. Concilii de speciali Man- dato Innocentii Papæ X. die 7. Decembris. 1646. per litteras ad Archiepiscopum Neapolitanum, quas transcribunt Donatus tom. 1. tract. 13. quæst. 17. sub num. 26. & Pignatellus d. tom. 1. consult. 292. & tandem sub Alexandro VII. die 24. Septembris 1665. tanquam scandalosam fuisse proscriptam; ut legitur in Propositionibus ab eodam natis ad n. 3. his verbis: *Sententia asserens Bullam Cœnæ solum prohibere absolutionem hæresis, & aliorum criminum, quando publica sunt; & id non derogare facultati Tridentini, in qua de occultis criminibus sermo est, 1629. 18. Junii in Consist. S. Congreg. Eminentiss. Cardin. visa, & tolerata est. Et paulò infra ad n. 12. Mendicantes possunt absolvere à casibus Episcopis reservatis, non obienta ad id Episcoporum facultate. Sileant igitur Moralistæ contrarium docentes, & ab eorum opinione quilibet caveat; eos enim qui sequuntur in his propositionibus, excommunica- tionem Sedi Apostolicæ reservatam ipso facto incur- runt, juxta Decretum ejusdem Alexandri VII. præter aliam consanilem, qua afficiuntur præsumen- tes absolvere à prædictis casibus Bullæ Cœnæ, & aliis quinque, de quibus d. n. 9. & à reservatis Ordinario, ut legitur in ipso Decreto Clementis VIII. diei 9. Jan- nuarii 1601. & in subsequenti Pauli V. diei 7. Jan. 1617. ultra privationem ipso Jure. beneficiorum, officiorum, dignitatum, &c. ut in iisdem De- cretis.*

18 Circa alios casus Papæ reservatos (ultra prædi- ctos Bullæ Cœnæ, & Decreti Clementis VIII. 26. Novembris 1602.) magna est altercatio inter Theologos Morales, utrum Confessarii Religiosi possint absolvere pœniten-tes sæculares? Eorum Major pars affirmat; ut videre est apud Lezanam tom. 1. cap. 19. num. 16. Bordonum part. 1. re- solut. 6. num. 10. Sánchezium part. 2. in Decal. libr. 6. cap. 15. num. 76. & Donatum tom. 1. part. 2. tract. 4. quæst. 33. num. 7. & omnes innotuit propriis Privilegiis, sibi ab Apostolica Sede tam ante, quam post Concilium Tridentinum concessis,

qui recensentur à Salmanticensibus d. tract. 6. de Sacramentis cap. 13. num. § 1. Cæterum vera, & tuta sententia est, quod intra Italiam Religiosi Confessarii non possint absolvere sæculares à quo- vis casu Papæ reservato; extra Italiam eos absol- vunt, exceptis supradictis Bullæ Cœnæ, & Cle- mentis VIII. Ratio est manifesta, attento Decre- to Urbani VIII. diei 17. Novembris 1628. de quo supra d. num. 9. ita declarantē; ut in sensu verita- tis differit Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. disp. 19. num. 360. Cujus hæc sunt verba: Dico 2. Neque possunt Regulares quicunque absolvere sæculares ab aliis casibus Papæ reservatis, extra mortis articu- lum. Prob. Licet olim ex Privilegio Leonis X. Pau- li III. Clementis VIII. & aliorum Pontificum, ut ex Consist. in Summ. Privileg. possent in quibusdam temporibus à dictis casibus absolvere; nunc tamen per præfatum Decretum Urbani VIII. ablata est ta- lis facultas Regularibus intra Italiam. Ergo. Antecedens patet, verba enim clara sunt. Ab aliis verò casibus, & censuris (exceptis casibus Bullæ Cœnæ, & Ordinarii) siquidem Regulares habent à Sede Apostolica absolvendi facultatem, illam extra Ita- liam minimè sublatam fuisse. Ergo intra Italiam à nullo casu Papæ reservato, neque à casibus Ordina-rii Confessarii Regulares, virtute Privilegiorum possunt absolvere sæculares pœniten-tes: eam enim habent, qua sibi à Papa permittitur. Cum igitur per eum auferatur explicite, non habent illam. Sanè tam clara sunt verba Decreti Urbani VIII. ut præter exultationem debitam sapientiæ, ac integritati hujus Eminentissimi Theologi, nefas sit, ab ejus doctrina recedere.

Circa verò commutationem votorum, quæ à pœniten-tes sæcularibus fuissent emissæ, hæsitat 19 Lezana tom. 1. cap. 19. num. 22. an Confessarii Regulares hisce temporibus retineant facultatem, à suis Privilegiis antiquitus illis proveniente; dubi- tans, ea omnia remanere inutilia, tanquam viva vocis Oracula; quæ hodie sunt penitus abolita, & revocata tum à Greg. XV. per suam Constit. 27. in Bullar. Rom. tum ab Urbano VIII. per aliam suam Constit. 157. Sed absque hæsitatione, & constanter docent, eos- dem Regulares Confessarios posse suorum pœni- tentium sæcularium vota dispensare, ac commutare (exceptis illis quinque reservatis Summo Pontifici) scilicet Castitatis perpetuæ, Religionis approbatæ; Peregrinationis, in Terram Sanctam; ad Limina SS. Apostolorum Petri, & Pauli; ac ad S. Jacobum in Compostellam; Yson Pfavu Monachus S. Galli, in Collect. Privileg. part. 2. sect. 3. § 2. Virginius Alviset Monachus Bifontinus De Privileg. Regular. Sect. 3. cap. 5. § 3. Nicolius in Flosculis Verb. Regulares num. 39. Diana part. 3. tract. 5. resol. 25. transportata in Coordinato tom. 8. tract. 4. re- sol. 78. & Bordonus Var. Resol. part. 1. resol. 15. per totam; qui omnes citant alios DD. concordan- tes, & referunt Privilegia scripta, & subsistentia, quibus ego duo authentica connecto; unum Eugenii IV. concessum Monachis Cassinensibus Sanctæ Ju- stinæ de Padua; ut in eorum Bullario tom. 1. Con- stitut. 63. num. 10. Aliud Sixti IV. datum Patri- bus Minimis Sancti Francisci de Paula, ut in Bul- lario Romano ejusdem Pontificis Constit. 5. § 7. adeò non sit de hac facultate dubitandum; quæ extenditur etiam ad juramenta, & ad incestuosos, ut possint petere debitum; ut latè docet Bordonus d. resol. 15. in qua examinat, quando etiam ipsi Regulares

Regulares dispensare, seu commutare possint vota Summo Pontifici reservata, si sint pœnalia, vel sub conditione emissa, vel aliquo modo imperfecta; quam studiosos, confessorios non pigeat legere; præcipue ubi casus dispensationis, vel commutationis Votorum occurrerit.

Tandem circa Irregularitatem, affirmant DD. communititer, quod Confessarii Regulares possint super ea dispensare cum pœnitentibus sæcularibus 20 in casibus occultis, ut videre est apud Dianam part. 9. tract. 8. resol. 50. nec non part. 11. tract. 4. resol. 3. quæ resident in Operis Coordin. tom. 7. tract. 1. resol. 300. & 301. ubi plures DD. allegantur, docentes, Confessarium Regularem posse absolvere Sacerdotem Sæcularem, & cum eo dispensare super Irregularitate contracta, eo quia suspensus à Divinis à suo Episcopo, non obstante suspensione, quæ tamen erat occulta, Missam celebraverat. His Doctoribus à Diana allegatis adherent supradicti Monachi Yson Pfavu d. part. 2. sect. 3. §. 1. & Virginius Alviset d. sect. 3. cap. 5. §. 3. n. 2. ob diversa Privilegia per Summos Pontifices concessa Regularibus, in quibus hæc facultas est expressa; ac in specie in cit. Privil. P. P. Minimor. à Sixto IV. emanato in ejus Constit. 5. Bull. Rom. d. §. 7. ubi isdem potestatem dedit Confessiones audiendi, & ab omnibus casibus excommunicationibus, suspensionibus, & interdictis, ac super quacunque Irregularitate eidem Archiepiscopo (Consentino) tam à Jure, quam ab eo reservatis, & præmissis toties, quoties opus foret, & esset, absolvendi, & dispensandi; vota- que quacunque permutandi, & relaxandi, ac pœnitentiam salutarem injungendi. Hoc Privilegium refertur etiam à P. Augustino à Virgine Maria Carmelita in Compend. Privil. verb. Confessio Sæcularium n. 29. Hæc tamen facultas cum duabus restrictionibus est intelligenda; Una, quod pœnitentes incurterint irregularitatem ex delicto occulto, & dispensentur Pœnitentes in foro conscientie tantum; ne plus videantur posse Confessarii Regulares, quam Episcopi, quorum facultas subiacet huic restrictioni ex Concil. Trident. sess. 24. de Reform. cap. 6. Altera est, quod irregularitas non sit contracta ex homicidio voluntario, mutilatione membrorum, vel bigamia; quia hæc semper censentur exceptæ; ut bene advertit Donatus d. tom. 2. tract. 5. quæst. 36. n. 4. loquendo de sæcularibus, quia circa subditos Regulares majorem facultatem Prælati eorum concedunt DD. etiam in prædictis Irregularitatibus.

DECISIO XLVII.

ARGUMENTUM.

Proponitur Controversia; An Parochi Regulares tempore Episcopalis Visitationis teneantur recipere Confessarios missos ab Episcopo ad prædicandum eorum populis, ac confessiones excipiendas? Et datur Declaratio Sacræ Congregationis, Anni 1668. Quod tenentur eos recipere.

SUMMARIUM.

- 1 Cardinalis Barbadici mos mittendi Missionarios ad Parochias per eum visitandas.
- 2 Episcopus Parochus Parochorum.
- 3 Inferior non potest resistere Superiori bene agenti.
- 4 Missionarii pro Visitatione ordinantur de Jure canonum.

- 5 Parochi possunt assumere sibi coadjutores per aliquot dies.
- 6 Ecclesia Curata Regularium sunt Episcopo subiecta.
- 7 Parochi Regulares sunt subditi Episcopo ex Bulla Gregor. XV.
- 8 Populus Parochiarum Regularium non est exemptus ab Episcopo.
- 9 Regularium Parochorum electio spectat ad eorum Prælatos.
- 10 S. Congregationis declaratio, quod Parochi Regulares tempore Episcopalis Visitationis tenentur recipere Confessarios missos Episcopo.

Sed cum hucusque locuti sumus de Confessariis Regularibus, eorum approbatione, & Privilegiis, incongruum non erit annectere hic quæstionem illam; An possit Episcopus occasione visitationis mittere Confessarios ad Ecclesias Regulares curatas, qui populorum isdem subditorum confessiones excipiant? Mos fuit Eminentissimi ac Reverendissimi Gregorii Cardinalis Barbadici olim Episcopi Patavini, visitaturi Diocesim, præmittere Missionarios, Sacerdotes scilicet, tum Sæculares, tum Regulares, qui illum præcederent de Villa in Villam, & de Parochia in Parochiam; prædicando plebibus verbum Dei, earum confessiones audiendo, ac Sanctissimæ Eucharistiæ Sacramento illas nutriendo; ut uberius fructum ex visitatione sui Pastoris caperent. At Anno 1668, nonnulli Curati Regulares, præfecti animarum regimini in Ecclesiis unitis, ac de Mensa suorum Monasteriorum, detrectarunt recipere eosdem Missionarios Confessores; putantes, id non licere Emin. Prælato, & vergere in præjudicium suorum Privilegiorum; quare delata controversia ad Sacram Congregationem Episcoporum, ac Regularium pro informatione ejus, ad favorem Curæ Episcopalis Patavinæ, in qua Auditoris munere tuncungebar, scripsi: posse Eminentissimum Præsulem mittere antedictos Sacerdotes Missionarios, tenerique Parochos Regulares eos in suis Ecclesiis recipere, ac pro prædictis functionibus explendis admittere.

Primo, quia concors est doctrina Theologorum, ac Canonistarum, quod Episcopus tanquam Parochus Parochorum in sua Diocesi, & eorum Superior, ubi agitur de salute animarum, potest mittere Sacerdotes, qui earum confessiones audiant, non expectato Parochorum beneplacito, imò ipsis invitis. S. Thomas Opusc. 19. contra impugnantes Relig. cap. 4. & in 4. dist. 17. q. 3. art. 3. quæst. 5. Sotus dist. 18. q. 4. art. 5. S. Antoninus 3. p. tit. 17. cap. 9. Glossa in Clem. Dudum, verb. Liberè. De sepulturis. Navarrus in cap. Placuit dist. 6. n. 57. Reginaldus lib. 1. n. 46. Suarez de Pœnit. disp. 26. sect. 1. n. 9.

Secundo, quia inferior non potest resistere voluntati Superioris in bene agendo; sed tenetur obedire, juxta illud Apostoli: *Obedite Præpositis vestris* Ad Hebr. cap. 13. Vers. 17. At Curati Regulares sunt inferiores, ac subditi Episcopo in concernentibus curam animarum. Tamburin. de Jure Abbat. tom. 3. disp. 5. q. 11. n. 45. Loterius lib. 1. q. 24. n. 49. Fagnanus in cap. Cum Capella n. 14. & seqq. de Privileg. Ergo recusare non possunt Confessarios prædictos.

Tertiò, nam resistere receptioni bonorum Confessoriorum præcedentium proximam Eminentissimi Pastoris visitationem, est resistere Juri Canonico